

With Love

ดิวรักคุณแพก ออกแบบ

撩表心意

4

撩表心意 4

ดีไซน์รักคุณนักร้องแบบ 4

红九

หงจิว

นางฟ้าปีกเขี้ยว แปล

เขายกฝ่ามือขึ้นยันผนังล็อกตัวเธอไว้ ไม่ปล่อยให้เธอหนีไปไหน แล้วโน้มตัวลงไป
หาเธอ ดวงตาราวกับตะขอกัดเกาะติด จ้องหน้าเธอนิ่งและใกล้ชิด

"คุณสวยเหลือเกิน"

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเหมือนกับตะขอกัดเกี่ยวหัวใจไว้ ชายหนุ่มปรับเสียง
ให้ดูเชื่องช้อยอย่างที่ไม่มีใครทำมาก่อน

น้ำเสียงยั่ววนแบบนั้น

เธอยืนฟังพริ้งพวงเจยพริ้งของเข า ฤทธิ์แอสกอลฮอลล์แตงแต้มใบหน้าเธอ
ให้สวยสดราวกับดอกท้อ เธอกำลังวิ้งวุ่นใจระหว่างการตัดสินใจและอารมณ์อยากจ
ร้องเพลง

ในที่สุดสติก็เป็นฝ่ายชนะ "...คุณกำลังยั่ววนฉันเหรอ"

เขาเพยรอยยิ้มออกมามจนทั่วทั้งโลกดูเหมือนจะสว่างตามไปด้วย

"ถ้าผมไม่ยั่ววน ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคุณยังมีใจให้ผมหรือเปล่า พี่สาว!"

คำนำ

ในที่สุด 'ดิไซน์รักคุณน้าออกแบบ' ก็ดำเนินมาถึงเล่มจบแล้วค่ะ นับว่าเป็นนิยายที่ทำให้เราได้รู้จักวงการอินทีเรียกันมากขึ้น ซึ่งคนภายนอกอาจมองว่าอินทีเรียเป็นอาชีพที่ดูเท่และน่าสนุก แต่ใครจะรู้ว่าภายในก็อาจมีความดราม่ามีดซ่อนอยู่ บางคนจึงต้องก้าวเข้าไปในความดราม่านั้นอย่างไม่อาจถอนตัวและทำเรื่องทุจริตเพื่อให้ตนเองอยู่รอดในวงการนี้ ทว่าก็มีบางคนเช่นกู่เมี่ยววี่ หญิงสาวผู้มองโลกในแง่ดีที่ไม่ได้ดั้นด้นมาเป็นอินทีเรียที่ปักกิ่งเพียงเพราะมีไอดอลเป็นแรงบันดาลใจเพียงอย่างเดียว แต่เธอเป็นอินทีเรียตัวเล็กๆ ที่มีความคิดอันกว้างไกล อยากจะพัฒนางานอินทีเรียให้ดียิ่งขึ้น มีความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ ทั้งยังทันสมัยสอดคล้องกับโลกและเทคโนโลยีที่ก้าวไปข้างหน้า อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน หญิงสาวพยายามลงมือทำและตั้งใจมาโดยตลอดว่าเธอจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้ เรื่องราวจะเป็นไปอย่างที่เธอหวังหรือไม่ ก็ต้องไปติดตามบทสรุปภายในเล่มกันแล้วค่ะ

สุดท้ายนี้ With Love ขอให้กำลังใจผู้อ่านทุกท่านที่กำลังใช้ความพยายามกันอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน เรื่องเรียน เรื่องความรัก หรือการใช้ชีวิตอันแสนหนักหน่วง เชื่อเถอะว่าแม้จะใช้เวลานานแค่ไหน กาลเวลาไม่เคยหักหลังคนที่มีความพยายาม และความพยายามจะทำให้คุณได้พบเจอสิ่งที่ดีกว่าเดิมแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

เมิ่งเซียนอิ่ง	รักแรกของเซ้าหย่วนและหุ่นส่วนจวินเหยียนแคปิตอล เป็นคนสวย ครอบครัวมีฐานะ มีท่าทางหยิ่งเล็กน้อย แต่ร่าเริงแจ่มใส อ่อนโยน เป็นมิตร เฉลียวฉลาด ทำงานคล่องแคล่ว และเจรจาเก่ง
หลี่วี่อิงซง	กรรมการผู้จัดการฮวนเล่อจู้ อายุห้าสิบปี เป็นน้ำชายของเมิ่งเซียนอิ่ง มีนิสัยเฉียบคมและระมัดระวัง ไม่เคยทำธุรกิจที่ไม่มีผลกำไร รู้จัก การใช้ลูกน้องลูกขุนในการเจรจาธุรกิจ ให้ความสำคัญกับเรื่องเวลามาก
เหยาจยา	กรรมการผู้จัดการหงมู่เอี๋เล็กทรอนิกส์ รูปร่างผอมสูง มีเสน่ห์ ภายนอก ดูอ่อนแอบบบาง แต่ฉลาดหลักแหลม ตรงไปตรงมา เคยหย่าร้างกับ เมิ่งชิงเจ้อ
เมิ่งชิงเจ้อ	กรรมการผู้จัดการชิงเจ้อเทคโนโลยี ทำทางสุขภาพเรียบร้อย แต่หยิ่งโส เย็นชา และควบคุมตนเองได้ดีจนอ่านความคิดไม่ออก เฉลียวฉลาด ชอบวางแผน มีความสามารถในการประดิษฐ์คิดค้นเทคโนโลยี
สวีซาน	เลขาฯ และล่ามของกู่เมี่ยวอวี่ อายุยี่สิบต้นๆ มีนิสัยละเอียดรอบคอบ แตกฉานในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษ ช่างพูดช่างคุย ชื่นชมและเคารพ กู่เมี่ยวอวี่มาก

บทที่ 84

บอกอดเหนื่อยได้ไหมครับ

ฉู่เขียนเหมี่ยวเห็นกู่เหมี่ยววีตัวอ่อนปวกเปียกก็รีบจูเพื่อนสาวไปนั่งลงบนโซฟา

เธอเทน้ำใส่แก้วยื่นให้กู่เหมี่ยววี เมื่ออีกฝ่ายดื่มเสร็จ โบกหน้าจากแต่เดิมที่ซีดเผือดก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นมีเลือดฝาดเหมือนในยามปกติ เธอจึงพูดต่อไป

"กู่จื่อ ในเมื่อเธอรู้อแล้ว ฉันก็จะเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เธอฟังเลยแล้วกัน เรื่องที่เซ้าหยวนชอบเธอไม่ใช่มีแค่ฉันที่รู้ แม้แต่เหรินเหยียนก็มองออก แต่อย่างแรกตอนนั้นฉันคิดว่าคนที่เธอชอบคือเถาชิงอวี อย่างที่สองฉันคิดว่าครอบครัวของเซ้าหยวนต่างจากครอบครัวของพวกเขามาก พวกเราเป็นแค่ชาวบ้านธรรมดา หลังจากใคร่ครวญดูแล้ว ฉันคิดว่าอย่าให้เธอรู้อว่าเซ้าหยวนเป็นลูกชายของต่งหลันจะดีต่อเธอมากกว่า แล้วก็น่าจะเป็นการดีที่ไม่ให้เธอรู้อว่าเซ้าชอบเธอ เพื่อป้องกันไม่ให้เธอรู้อวายใจ"

ฉู่เขียนเหมี่ยวจ้องมองเพื่อนสาว

กู่เหมี่ยววีก็ม่น้ำและหลุบตาลงเล็กน้อยคล้ายกับว่ากำลังเหม่อลอย ไม่ได้ฟังอะไรเลย ทว่าฉู่เขียนเหมี่ยวรู้ดีว่าที่จริงแล้วอีกฝ่ายฟังทุกอย่างและกำลังใคร่ครวญอยู่

"เหมี่ยวเหมี่ยว ที่จริงฉัน...ไม่ได้ชอบเถาชิงอวีแล้ว" กู่เหมี่ยววีก็ม่น้ำลง

น้อยๆ พลังเอ่ย

"ฉันรู้" ฉูเขียนเหมือนไต่ตรงว่าจะพูดอย่างไรจึงจะเหมาะสม "ฉันสังเกตจากที่เธออธิบายให้ฉันฟังอย่างอ้อมๆ ฉันก็เลยพบว่าที่จริงแล้วความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเถาชิงอวีเป็นไปไม่ได้หรอก พวกเธอสองคนไม่เหมาะสมกันเลย พวกเราสองคนมีสเปกผู้ชายเหมือนกัน พวกเราต้องการผู้ชายที่เป็นเหมือนฮีโร่ส่วนตัว แต่น่าเสียดายที่เถาชิงอวีเป็นผู้ชายแบบแอ่ส่วนกลาง ครั้งนั้นที่ฉันกลับมาจากไปดื่มเหล้าแล้วคุยกับเธอ เธอถามฉันว่า 'การถูกผู้ชายที่ชอบมากอด มันจะรู้สึกยังไง' ตอนนั้นฉันก็รู้แล้วว่าระหว่างเธอและเถาชิงอวีเป็นไปไม่ได้ ฉันคิดว่าเขาจะต้องกอดเธอ แต่เธอไม่ได้รู้สึกดีต่ออะไรเลย 'ไม่งั้นเธอคงไม่ถามฉันอย่างนั้นหรอก' พอเห็นว่ากูเมียวอวีไม่มีที่ท่าจะโต้แย้ง ก็ตระหนักได้ว่าเธอโดนถูก เลยพูดต่อไป "วันนั้นฉันบอกเธอว่า 'ให้ผู้ชายที่เธอชอบลองมากอดเธอทีหนึ่ง ดูซิว่าเธอยังอยากอยู่ในอ้อมกอดของเขาต่อไปไหม ถ้าอยากก็แปลว่าเธอชอบเขาจริง แต่ถ้าไม่อยาก ฉันขอแนะนำให้เธอเปลี่ยนคน' ตอนนั้นฉันไม่ได้พูดเพราะความเมานะ ที่จริงฉันอยากให้เธอทำความเข้าใจกับความรู้สึกของตัวเอง ฉันว่าเธอคงไม่ได้ชอบเถาชิงอวีขนาดนั้น" เมื่อพูดมาถึงจุดนี้เธอก็ยิ้มขึ้น "ฉันไม่อยากให้เธอไปคบกับแอ่ส่วนกลาง และฉันก็ยังไม่อยากให้เธอไปคบกับคนที่ครอบครัวของเขาเหมือนกับมิ่งศรีชทายาทกำลังรอสืบทอดตำแหน่ง"

จุ๋ๆ เมียวเมียวก็วิ่งออกจากห้องนอนของฉูเขียนเหมือนมายังด้านหน้าโซฟา แล้วกระโดดขึ้นไปบนตักของกูเมียวอวี มันใช้ตัวนุ่มๆ พิงร่างหญิงสาวและนอนหลับตา

คล้ายกับว่าเจ้าแมวน้อยหัวใจอบอุ่นตัวนี้จะกลายร่างเป็นปีศาจ มันไม่จำเป็นต้องพูดภาษาคนก็รู้ว่าจะต้องปลอบโยนหัวใจมนุษย์อย่างไร มันทำตัวเหมือนกับชายหนุ่มที่ป้อนนมคำแรกให้กับมัน

กูเมียวอวีลูบหลังที่มีขนปุกปุยของเมียวเมียวพลงเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา "เมียวเมียว ฉันรู้สึกสับสนนิดหน่อย เธอคิดว่าฉันควรจะทำยังไงดี"

เธอควรจะทำอย่างไรดี หัวใจของเธอเต้นรัวเร็วจนเธอไม่สามารถวิเคราะห์อะไรได้เลย

ฉูเขียนเหมี่ยวล้งเลชั่วครูแล้วเอ๋อขึ้น "ฉันคิดแบบนี้นะ ฉันมองออกว่าเข้าห่วยจนชอบเธอมากจริงๆ แต่เขาอายุยังน้อย ยังไม่ได้สัมผัสกับโลกที่เต็มไปด้วยแสงสีและสาวสวยมากมายอย่างลึกซึ้ง พวกเราไม่ว่าใครก็ยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าเมื่อเขาออกไปสู่โลกกว้างแล้ว จะยังชอบพี่สาวคนนี้อยู่ไหม"

กุเหมี่ยวอวี่ก้มหน้าลงต่ำอีกหน่อย

ฉูเขียนเหมี่ยวถอนหายใจ จากนั้นก็เลือกที่จะพูดต่อไปอย่างไร้ความปราณี

"อีกอย่างเขาก็กำลังจะไปเรียนต่อเมืองนอกอยู่แล้ว จะกลับมาปีไหนก็ยังไม่รู้ เขาอยู่เมืองนอกจะทำอะไรบ้าง รู้จักใครบ้างก็ยังไม่รู้เลย เขาอายุน้อยกว่าเธอตั้งสามปีนะ ที่จริงแล้วเขากับพวกเราก็อยู่กันคนละโลก เพราะฉะนั้นจึงเป็นไปได้มากกว่าเหตุที่เขาชอบเธอก็เพราะถูกดึงดูดใจด้วยสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน แต่ความรู้สึกแบบนี้จะสดใหม่ไปได้นานแค่ไหน เขาเคยคิดบ้างหรือเปล่า เขาจะต่อต้านแม่ของเขาได้หรือ แม่ของเขาเป็นคนที่น่ากลัว รับมือยากแค่ไหน เธอก็น่าจะเคยประสบมากับตัวแล้ว แล้วฉันยังได้ยินมาอีกด้วยว่าพ่อของเขารับมือยากยิ่งกว่าแม่ซะอีก"

ฉูเขียนเหมี่ยวพาล้ำเสียยืดยาวในรวดเดียว เธอหยุดพักไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นกุเหมี่ยวอวี่ก้มหน้าเสียจนคอจะหักอยู่แล้วก็แอบกังวลใจ

"เพราะฉะนั้นถ้าเธอถามฉัน ฉันไม่อยากให้เธอถลาลึกลงไปหรอก แต่ก่อนฉันขอแค่ให้เข้าห่วยเรื่บๆ ไปเรียนต่ออย่างสงบ และก่อนไปก็อย่ามายุءเธอ" เธอชะงักไปชั่วครูแล้วเอ๋อต่อ "แต่ตอนนี้คงไม่ทันแล้วสินะ"

กุเหมี่ยวอวี่เงยหน้าขึ้น ความวุ่นวายใจและความสับสนทั้งหมดทั้งมวลล้วนแสดงออกมาทางสายตา

"ฉันหวังเหลือเกินว่าเถาชิงอวี่จะไม่บอกอะไรฉันทั้งนั้น ปล่อยให้ฉันงมโข่งต่อไป ตอนนี้ฉันสับสนไปหมด..."

ฉูเขียนเหมี่ยวอยากจะทำอะไรบางอย่างแต่ก็อดกลั้นไว้ ทว่าสุดท้าย

ก็เลือกที่จะพูด "เมื่อไหร่ฉันอยากถามว่าเธอรู้ฐานะของเซ้าหย่วนได้ยังไง ที่แท้เถาชิงอวี่ก็เป็นคนบอกเธอ ลู่จู่ ทำไมเขาถึงมาบอกเธอเรื่องนี้ล่ะ"

กู่เมี่ยววี่ตอบ "เจตนาของเขาก็คือถ้าหลังจากนี้ฉันทำงานในเจาเล่อหย่วนต่อไปไม่ได้แล้ว รวมทั้งโดนเอ็มตีต่งแบน ฉันก็ไปทำงานที่สตูดิโอของเขาได้ เขาอ่านชั่นต้อนรับฉันเสมอ"

กู่เซียนเหมี่ยวหัวเราะแฉ่วเบาเสียงหนึ่ง "ถ้ามองแบบนี้เขาก็หวังดีจริง ๆ นั่นแหละ" เธอชะงักไปชั่วครู่ เลิกพูดจาเสียดสีเปลี่ยนมาพูดอย่างตรงไปตรงมา "กู่จื่อ ที่จริงฉันคิดว่าเถาชิงอวี่มาบอกเธอเรื่องฐานะของเซ้าหย่วนด้วยตัวเอง คงไม่ใช่ความหวังดีร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก ผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบให้ผู้หญิงมาชื่นชมเลื่อมใส...เรื่องนี้เธอไม่ต้องปฏิเสธ ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ชายแบบนี้ ทำไมเขาถึงปล่อยให้เธอเขียนนวนิยายทำงานอยู่ข้างกายเขามาหลายปีละ...พอเขาพบว่าผู้หญิงที่เคยชื่นชมตัวเอง ตอนนี้นักลับมีสติขึ้นมาและเลิกชอบตัวเองซะแล้ว เธอว่าเขาจะผิดหวังแค่ไหน เขาบอกฐานะของเซ้าหย่วนกับเธอ ฉันคิดว่าเขาคงไม่ได้หวังดีอะไรหรอก บางทีเขาอาจต้องการให้ความแตกต่างทางด้านครอบครัวมากัดกันพวกเธอที่จะชอบพอกัน ก่อนที่เธอจะชอบเซ้าหย่วนไปมากกว่านี้"

กู่เมี่ยววี่รู้ว่าที่กู่เซียนเหมี่ยวพูดมาก็คือเหตุผล ทว่าเธอไม่อยากจะคิดว่าเป็นเจตนาที่แท้จริงของเถาชิงอวี่ แต่ที่จริงเธอจำคำพูดในคืนนั้นตอนที่ไม่เคี้ยวใจให้เถาชิงอวี่ได้... 'แต่เวลาที่ผมซื้อแดงโมลูกนี้ไม่ได้ ผมก็พบว่าที่แท้ตัวเองกลับอยากกินมันมากแค่ไหน'

เธอรู้ว่าตัวเธอก็คือแดงโมลูกนั้นที่เขายังไม่ได้กิน และกลับกลายเป็นอยากกินมากขึ้น

กู่เมี่ยววี่สับสนงุนงงไปหมด เธอไม่มีกะจิตกะใจจะทำกับข้าว กู่เซียนเหมี่ยวจึงสั่งติลเวอรี่แทน เธอนึกถึงข้อความนั้นที่ยังแน่นิ่งอยู่ในโทรศัพท์มือถือ เลยทำให้อาหารที่กินเข้าไปมีทั้งรสขมและรสหวาน

หญิงสาวตระหนักว่านี่คงเป็นรสชาติของความหวานไหวต่อคนคนหนึ่ง

ขนมิดน้อย หวานเล็กน้อย แถมยังงุนงงและปวดใจอยู่บ้าง

เมื่อกินข้าวเสร็จด้วยคำหนึ่งชมคำหนึ่งหวาน กุเมียววี่ก็เข้าอินเทอร์เน็ต ค้นหาชื่อของพ่อของเซ้าหย่วน เธอจำได้ว่าเถาซิงอวีพุดถึงชื่อนี้เมื่อตอนบ้าย พ่อของเซ้าหย่วนชื่อว่าเซ้าไห่ปอ

เมื่อค้นหาจนเจอชื่อนี้ก็ทำเอาตกใจแทบแย่ เธอคิดว่าต่งหลันมีระดับและมีตำแหน่งที่สุดยอดเยี่ยมมากแล้ว ทว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสามีที่ยังห่างไกลมากนัก กิจการของเซ้าไห่ปอไม่ใช่แค่ยาเล่อหย่วนบริษัทเดียวจะมาเทียบได้

ในที่สุดเธอก็รู้ว่าเซ้าหย่วนเกิดมาในครอบครัวแบบไหนกันแน่ ก็เหมือนกับที่ฉู่เซียนเหมี่ยวพุด เขาอยู่คนละโลกกับพวกเธอซึ่งเป็นชาวบ้านธรรมดา

ตอนนี้เธอมีโอกาสนิสสนมกับเซ้าหย่วน คนที่เหมือนมาจากอีกโลกหนึ่ง มันช่างเป็นความบังเอิญที่เกินความคาดหมายจริงๆ

เมื่อนึกถึงตอนเริ่มแรกที่ได้รู้จักกัน กุเมียววี่ก็รู้สึกสงสัยอยู่นิดหน่อย เธอเลยเดินไปเคาะประตูห้องนอนของฉู่เซียนเหมี่ยว

"จู่ๆ ฉันก็นึกถึงคำถามหนึ่ง" เธอถามเพื่อนสาว "ตอนแรกทำไมเซ้าหย่วนถึงมาฝึกงานที่ลีลิ่งล่ะ"

ฉู่เซียนเหมี่ยวบิ่บดั่งจุมพลงครุ่นคิด "ฉันคิดว่าน่าจะเป็นอย่างนี้นะ เพื่อขยายขอบเขตและเพิ่มกำไรให้กับยาเล่อหย่วน มีอยู่ครั้งหนึ่งต่งหลันอยากซื้อบริษัทรับตกแต่งภายในสักแห่ง ตอนนั้นมีหลายบริษัทพอได้ข่าวก็ติดต่อต่งหลันมาเองเลย ลีลิ่งก็เป็นหนึ่งในนั้น ผลกำไรของพวกเขาค่อนข้างสูง แถมการประเมินราคาก็ไม่ได้สูงมากนัก ด้วยเหตุนี้ลีลิ่งก็เลยกลายเป็นเป้าหมายสำคัญที่ต่งหลันพิจารณา แต่ต่อมาก็ปล่อยไป ตอนนี้เธอเปลี่ยนใจมาสนใจจะซื้อสตูดิโอของเถาซิงอวีแล้ว"

กุเมียววี่ครุ่นคิด ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง

หญิงสาวศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวกับการดำเนินบริษัทที่เซ้าหย่วนรวบรวมมาให้จึงเข้าใจว่าบริษัทแห่งหนึ่งในเมื่อผลกำไรสูง การประเมินราคา

ก็น่าจะสูงตามไปด้วยถึงจะถูก แต่ต่งหลันจะต้องคิดว่าผลกำไรสูง ทว่าการประเมินราคาไม่ได้สูงมาก เบื้องหลังความขัดแย้งกันนี้จะต้องมีลับลมคมใน แล้วเธอก็อยากรู้อย่างไรกันแน่ ประจวบเหมาะกับการที่ลูกชายของเธอใกล้จะเรียนจบ ไม่มีอะไรทำ อีกทั้งยังเรียนด้านการเงินมาอีก เธอก็เลยให้เขาเข้าไปสืบเสาะภายในบริษัทลีสิง พอดีกับที่ลูกชายจะได้ทำความเข้าใจกับบริษัทรับตกแต่งภายในระดับล่าง และให้เขาได้ฝึกฝนตัวเองท่ามกลางชาวบ้านระดับล่างด้วย

ดังนั้นเช้าห้วนเลยเข้ามาฝึกงานที่ลีสิง แล้วก็มีโอกาสได้รู้จักเธอ เขารู้เห็นถึงเบื้องหลัง ลับลมคมใน ความลำหหลัง และการทุจริตต่างๆ ในบริษัทรับตกแต่งภายในระดับล่างอย่างลึกลับ ดังนั้นการซื้อบริษัทในครั้งนี้เลยต้องปล่อยไปก่อน

ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเช้าห้วนกลับไม่จบสิ้นตามไปด้วย ความสัมพันธ์ของพวกเขาร้อยเรียงเข้าด้วยกันจากลีสิงมายังจยาเล่อห้วน จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่บางทีโชคชะตาอาจเป็นเหมือนแหจริง ๆ และวันหนึ่งเธอก็คลุ้มเธอและเช้าห้วนไว้ เริ่มแรกยังคลุมแบบหลวมๆ ไม่มีใครทันสังเกตว่ามันคลุมอยู่บนร่างของพวกเขา จากนั้นมันก็ค่อยๆ รัดแน่นขึ้น เมื่อคนใดคนหนึ่งอยากจะหนีออกไปก็ไม่ทันการณ์เสียแล้ว พวกเขาถูกแหรัดไว้ให้อยู่ด้วยกันอย่างแน่นหนา

กู่เมี่ยววีกกลับไปยังห้องนอนของตัวเอง เธอคิดว่าถ้าเช้าห้วนไม่มาฝึกงานที่ลีสิงตั้งแต่แรกก็คงจะดี ความทรงจำที่เขาทิ้งไว้ให้เธอตั้งแต่ต้นจนจบก็เป็นเพียงเด็กหนุ่มนำรำคาญคนหนึ่งที่ยิงยโสและชอบตะขำของอย่างมั่วซั่ว

พอคิดได้เช่นนี้เธอก็พบว่าที่แท้เริ่มแรกพวกเธอไม่ได้เจอกันที่ลีสิง การพบกันครั้งแรกของพวกเธอช่างไร้สาระเหลือเกิน

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังตึงเสียงหนึ่ง พอหยิบขึ้นมา ก็เห็นข้อความของเช้าห้วน

เขาถามเธอว่า 'คุณเห็นข้อความหรือยังครับ ทำไมไม่ตอบผมล่ะ'

เมื่อเธोज้องมองจากตัวอักษรที่ดูราบเรียบคล้ายจะสัมผัสได้ถึงความกังวล

และความร้อนใจจากเขา

เธอก็อยากตอบเขากลับไป แต่เธอไม่รู้เลยว่าควรจะตอบกลับไปอย่างไรดี
 เธอเลยตอบไปตามตรง 'ฉันเห็นแล้ว แต่ไม่รู้จะตอบนายยังไง'
 โทรศัพท์มือถือก็ดังดังอย่างรวดเร็วอีกครั้งหนึ่ง
 คราวนี้ข้อความที่เขาส่งมาคือ 'คุณลงมาน้อยได้ไหมครับ'
 กุเมียววี่ตะลึงไปโดยพลัน
 เขายู่ชั้นล่าง
 เขายู่ชั้นล่างมาตลอดเลยหรอ
 เป็นเด็กหนุ่มที่ซื่อป้อจริงๆ เลย ยืนมาทั้งคืนแล้ว ตอนนี้อยู่จะมาบอก
 เขาไม่รู้จักเหนื่อยหรือไม่ว่า

กุเมียววี่ก็รีบลงไปยังชั้นล่าง
 เมื่อเดินออกจากลิฟต์ เพียงแวบเดียวก็เห็นเซาหยวน
 เขายืนอยู่ท่ามกลางยามราตรีในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ดูคล้ายเด็กหนุ่ม
 แต่ก็คล้ายผู้ใหญ่ที่มั่นคง ทั้งหนุ่มแน่นและหล่อเหลา นี่คงเป็นเวลาที่ดีที่สุด
 สำหรับเขาแล้ว เป็นวัยที่จะได้โอบบิชอบอย่างงดงามที่สุด
 กุเมียววี่เดินไปยังเบื้องหน้าเขาอย่างตื่นเต้นและอึดอัดเล็กน้อย
 ขณะที่เขาก็จ้องมองมาที่เธอ
 ฉันควรจะพูดอะไรดี
 ขณะที่เธอก็คิดหาคำพูดอย่างสับสน เขาก็ก้าวยาวๆ เข้ามาใกล้เธอ
 หนึ่งก้าว

มันใกล้เกินไปจนเธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความตื่นเต้นจากร่างของเขา
 เขายู่ใกล้เธอมาก จากนั้นก็สรวลกับเธอ "ผมชอบคุณครับ"
 เธอเลยยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น
 ข้อความเพียงสี่พยางค์นั้นถูกประกาศให้โลกรู้ด้วยเสียงคล้ายลำโพงเสียงต่ำ
 ที่ดังไปรอบทิศ

แสงจันทร์สว่างไสวสาดส่องมาบนร่างของพวกเขา เมื่อเขาพูดสี่พยางค์นั้น ภายได้แสงจันทร์ ทำไม่ถึงไฟระเริงน่าฟังเช่นนี้

"จะ...ฉันเห็นข้อความที่นายพูดเมื่อกี้แล้ว..." เธอพยายามสบตาเขา เธอคอยเตือนตัวเองว่าเพราะเธอโตกว่าเขาสามปีจึงไม่อาจปล่อยให้สี่พยางค์นั้น มาทำให้เธองุนงงและขาดสติได้ "ฉันรู้เรื่องที่นายซื้อห้องชุดเพื่อให้ฉันได้เซ็น รับงานแล้ว ฉันรู้แล้วว่าที่ฉันเข้ามาทำงานในจายาเล่อหยวนได้ ที่จริงเป็นเพราะ นายจัดการให้" เธอมองเขาพลาบเอ่ยอีก "ฉันยังรู้อีกว่าที่จริงแล้วเอ็มตี้ตั้งคือ แม่ของนาย"

แววตาของเข่าหยวนตึงเครียดขึ้นมาทันใด "คุณรู้แล้ว..."

กู่เมี่ยวอวี่ยิ้มให้เขา "นายไม่ต้องกังวลไป ฉันไม่ได้โทษนายที่ปิดบังหรอก"

เข่าหยวนไม่กล้าผ่อนคลายนัยน์ตาที่ เขาค่อยๆ ถอนใจออกมา

กู่เมี่ยวอวี่มองเขา จากนั้นก็ถามพลาบครุ่นคิด "แม่ยาย...พอเห็นพวกเรา อยู่ในห้องรับรองลูกค้าในวันนั้นแล้ว...ต่อมาเธอเรียกตัวนายไปดูว่าสั่งสอนอะไร หรือเปล่า"

เข่าหยวนยิ้มให้เธอเป็นเชิงปลอบโยน สายหน้าพลาบเอ่ยว่า "เปล่าครับ"

อันที่จริงเขาโดนแม่สั่งสอน

ตอนบ่ายเมื่อแม่คุยธุระกับเถาซิงอวี่เสีจก็เรียกเขาเข้าไปคุยเป็นการส่วนตัว แม่ถามเขาตรงๆ ว่า 'ลูกกับกู่เมี่ยวอวี่เป็นแฟนกันใช่ไหม'

เข่าหยวนมองออกว่าแม่เกือบจะระเบิดอารมณ์ออกมาอยู่แล้ว ดังนั้น เขาจะต้องระวังในทุกคำพูด

เขาตอบแม่กลับไป 'ไม่ใช่ครับ พวกเราไม่ได้เป็นแฟนกัน'

แม่ก็บอกกับเขาว่า 'หยวนหยวน ลูกบอกว่าลูกกับเธอไม่ได้เป็นแฟนกัน ก็ได้ แม่เลือกที่จะเชื่อลูก ก่อนหน้านี้ลูกกับเธอจะเคยมีความสัมพันธ์อะไรกัน หรือเปล่า แม่จะไม่สืบสาวราวเรื่องและจะไม่บอกพ่อของลูกด้วย ลูกวางใจได้ แม่จะไม่ไล่เธอออก ถือซะว่าขอบคุณเธอที่ช่วยดูแลลูกตอนอยู่ลิ่สิ่ง แต่ก่อนที่ลูก ไปเรียนต่อ ห้ามติดต่อกับเธออีก แม่ไปสืบมาแล้ว ผู้หญิงคนนี้มีความสัมพันธ์

ที่ซับซ้อนมาก ลูกคงไม่อยากให้พ่อป่วยเพราะลูกหอรอกมั้ง หยวนหยวน ฟังแม่นะ พอลูกไปเรียนต่อ วิสัยทัศน์ก็จะกว้างขึ้น ลูกก็จะรู้ว่าควรคบกับ คนที่มีระดับ คนที่โดดเด่น ลูกก็จะพบเองว่าที่จริงแล้วสิ่งที่ลูกทำในตอนนี้นั้นมันเป็นแค่เรื่องโง่เงา'

ด้วยเหตุนี้เขาจึงรู้ว่าตนเองประเมินแม่ต่ำเกินไป แม่อาจล่วงรู้ทุกอย่าง ทว่าเธอจะไม่พูดอะไรออกมาทั้งนั้น เธอจะปล่อยให้เขาโกหก แสดง และ แต่งเรื่องต่อไป นี่คือมุมที่น่าหวาดกลัวของแม่ บางทีอาจคิดว่าเธอจะ ระเบิดอารมณ์ออกมา ทว่าเธอกลับแสดงท่าทีสงบนิ่ง แต่แท้ที่จริงแล้ว เธอสามารถระเบิดอารมณ์ออกมาเมื่อไรก็ได้ เมื่อเปรียบเทียบกับพายุที่ซัดสาด มาตรงๆ แล้ว การระวังและเตรียมตัวป้องกันตลอดเวลาเป็นการเตรียมใจและ เป็นการทำลายความกล้าที่ดีที่สุด

เขารู้จักนิสัยของแม่ดี เขาไม่อาจขัดขืนเธอได้ มิเช่นนั้นคนแรกที่จะ เตือนรอนักก็คือพี่สาว เขารับปากแม่เพื่อให้แม่สงบลง ทว่าเขาไม่อาจสงบใจ ตนเองลงได้

เขาชอบเธอและไม่อาจควบคุมความชอบของตนเองได้ด้วย

เขาหยวนมาถึงคอนโดฯ ที่เธอพักอาศัยอยู่อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว แล้ว ส่งข้อความไปให้เธอเพื่อสารภาพความในใจ

เด็กหนุ่มไม่รู้ว่าตนเองลุ่มหลงหรือเพ้อเจ้อไปหรือเปล่า เขาอยากจะยืนยัน เรื่องความสัมพันธ์กับพี่สาวก่อนจะไปเรียนต่อโดยไม่ให้พ่อแม่รู้ พวกเขา จะแอบคบกันข้ามประเทศ พวกเขาจะค่อยๆ แทรกซึมและทำลายการต่อต้าน จากพ่อแม่...จะต้องมีสักวันที่พ่อแม่จะเห็นความดีของพี่สาวและเห็นพ้องให้ พวกเขาคบกัน

ทว่าทุกเมื่อวารีไม่ตอบข้อความกลับมาสักที ระหว่างที่เขารออยู่ชั้นล่าง หลายชั่วโมง เขาก็รู้สึกทรมานเหมือนกำลังถูกดัมหรือทอดอยู่

และในที่สุดตอนนี้เขาก็เรียกเธอลงมายืนอยู่เบื้องหน้าได้

"ที่จริงแม่ผมจะพูดอะไรไม่สำคัญหรอกครับ ผมขอบคุณ นั่นเป็น

เรื่องของผม แล้วถ้าคุณชอบผมเหมือนกัน นั่นก็เป็นเรื่องของพวกเราสองคน ไม่เกี่ยวอะไรกับแม่เลย" เมื่อเช้าหยวนพูดมาถึงตรงนี้ก็จ้องตากู๋เมี่ยววี่อีกครั้ง เขาไม่ยอมให้เธอเบนสายตาจากไป "แล้วคุณล่ะครับ คุณ...คิดยังไงกันแน่ ให้คำตอบผมได้ไหม"

เขาตื่นเต้นเกินไป ตอนถามประโยคสุดท้ายก็เสียงสั่นในทุกถ้อยคำ

"นะ...นายจะให้ฉันตอบยังไง อีกไม่กี่วันนายก็จะไปเรียนต่ออยู่แล้ว!" กู๋เมี่ยววี่พยายามทำตัวเหมือนเมื่อก่อนอย่างที่สุด พยายามแสดงออกอย่างผ่อนคลายเล็กน้อย คอยเล่นหน้อยๆ แต่เธอก็พบว่าเสียงสั่นในทุกถ้อยคำ ไม่เพียงเสียงสั่นยังติดอ่างอีกด้วย

"คุณให้ผมไปเรียนต่ออย่างวางใจเถอะ!" แววดาและน้ำเสียงของเช้าหยวนรุ่มร้อนขึ้นมา "พอผมคิดว่าระหว่างที่ผมไปเรียนต่อ คุณอาจจะ... อาจจะแต่งงานมีลูกกับผู้ชายคนอื่น ผมก็แทบจะเป็นบ้า!" เธอแพร่อาการติดอ่างมาถึงเขาด้วย

กู๋เมี่ยววี่ได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้นดังตุ้มตามอย่างไรเหตุผลสันดี เธอกลัวจริงๆ ว่าเพื่อนบ้านอาจจะเปิดหน้าต่างออกมาตะคอกใส่เธอโดยไม่ทันได้ตั้งตัวว่า 'หัวใจเธอเต้นเบาๆ' หน้อยได้ไหม จะให้คนอื่นเขาหลบเขานอนไหม เนี่ย!"

"วันนี้ฉัน...สับสนมาก นายให้เวลาฉันคิดทบทวนสักหน่อย..."

ทุกเรื่องราวต่างพุ่งมากระแทกใส่เธออย่างหมดเปลือกในวันนี้ เธอได้รับข้อมูลมามากเกินไปจนร่างจวนจะระเบิดอยู่แล้ว

แววดาของเช้าหยวนแสดงถึงความรุ่มร้อน ดึ้นรน และไม่เป็นธรรมชาติ ทว่าในท้ายที่สุดพวกมันก็สลายกลายเป็นการประนีประนอม

"จ้ะ...ได้ครับ" จากการประนีประนอมก็ค่อยๆ กลายเป็นการร้องขอ "จ้ะ...ผม...ขอกอดหน้อยได้ไหมครับ" เขาเอ่ยขอร้องด้วยเสียงสั่น ปลายนิ้วที่ปล่อยอยู่ข้างลำตัวก็สั่นเทา "ผมทนไม่ไหวแล้วจริงๆ คุณ...ให้ผมกอดทีหนึ่งเถอะ ได้ไหม"

แววตาของเขาเปลี่ยนไปในชั่วพริบตาเหมือนเมียวเมียวที่น่ารักกำลัง
เล่นแฉ่

ดวงตาคู่นั้นทำให้เธอเนื้อตัวอ่อนปวกเปียกไปหมด เธอเดินไปข้างหน้า
ก้าวหนึ่งแล้วเอื้อมมือไปกอดเขาไว้

เช้าวันรุ่งขึ้นไปหนึ่งวินาที จากนั้นแขนก็โอบล้อมร่างเธอไว้ ออกแรงรัด
ร่างเธอแน่น คางเกยอยู่บนหัวไหล่ของเธอ เขาสวมกอดเธอไว้ทั้งตัว

ตัวอย่าง

บทที่ 85

พ่อแม่มาเยือนกรุงปักกิ่ง

เซ้าหย่วนออกแรงกดดันตอบกู่เมี่ยวอวี่ ร่างของเขากำลังสิ้นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่ เขารู้สึกว่าตัวเธอก็สิ้นเช่นกัน

"คุณกำลังตัวสั่นอยู่หรือเปล่า..." เซ้าหย่วนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

"นะ...นายก็ตัวสั่นเหมือนกัน..." เส้นเสียงของกู่เมี่ยวอวี่ทำให้คำพูดของเธอสิ้นจนกลายเป็นประโยคที่ขาดๆ หายๆ

"นี่เป็นครั้งแรกที่ผมกดดันผู้หญิง" เซ้าหย่วนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าหัวใจพลางเต้นตึกตักทะลุผ่านแผ่นอกของทั้งคู่จนรู้สึกไปถึงหัวใจของแต่ละฝ่าย "ผมตื่นเต้นจะตายอยู่แล้ว!"

กู่เมี่ยวอวี่ก็อดกลั้นไว้ไม่อยู่ ขณะที่เธอตัวสั่นระริกก็เปลือยหัวเราะเบาๆ ออกมาเสียงหนึ่ง "นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้กดดันผู้ชาย ฉันก็ตื่นเต้นมากเหมือนกัน!"

เซ้าหย่วนผ่อนแรง เอ่ยประทั่งเหมือนเด็กงอแง "คุณ...เคยถูกเถาชิงอวี่กดดันแล้ว"

กู่เมี่ยวอวี่อิงไปเล็กลั่นยั่วครู่ถึงนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่เซ้าหย่วนพูดถึงเกิดขึ้นเมื่อไร

ครั้งนั้นเถาชิงอวี่เปิดงานแถลงข่าวเพื่อล้างมลทินให้กับตนเองว่า

ไม่ได้ลอกเลียนแบบผลงานของคนอื่น หลังจากงานจบลง เกาซิงอวี้ก็หอบช่อดอกไม้ไปตำกอดเธอที่หน้าห้องน้ำ แล้วฉวยโอกาสกอดเธอตอนรับดอกไม้

เมื่อมองผ่านไหล่ของเกาซิงอวี้ไป เธอก็เห็นเซ้าหย่วน ตอนนั้นเธอวุ่นวายใจ มีเพียงความคิดเดียวแวบเข้ามาในหัวว่า 'หนุ่มน้อยนี้ทำไมยังอยู่อีกละ ทำไมเขาอยู่ใกล้ฉันขนาดนี้'

ยามนี้เธอเข้าใจแล้ว เธอไม่พอใจที่เขาที่ยืนอยู่ตรงนั้น ยืนอยู่ใกล้เธอที่จริงเธอไม่อยากให้เขาเห็นฉากที่เกาซิงอวี้กอดเธอ

"ครั้งนั้นไม่ถือว่ากอด" เสียงของเธออู้อ้อยู่กับแผ่นอกของเขา "ครั้งนั้นอยู่ดีๆ ฉันก็ถูกเขากอด แต่ฉันไม่ได้กอดตอบเขา เพราะฉะนั้นฉันไม่เรียกว่า 'กอดกัน' "

เธอเพิ่งพูดออกไป เซ้าหย่วนก็กอดเธอแน่นยิ่งขึ้น ขณะที่เขาออกแรงกอดเธอ ตัวเขาก็สั่น อยากจะกลืนกินตัวเธอเข้าไปอยู่ในร่างของเขาเสียเลย เขาชอบพี่สาวของเขาที่เป็นแบบนี้

ผ่านไปนานกู่เมี่ยวอวี้และเซ้าหย่วนต่างก็แยกย้าย หญิงสาวไล่ให้เขากลับบ้าน ส่วนตนเองจะได้ขึ้นห้อง

เห็นได้ชัดว่ากู่เมี่ยวอวี้ทำที่เป็นไล่ให้เขากลับไป ทว่าร่างกายและความรู้สึกของตนเองยังคงอาลัยอาวรณ์อ้อมกอดของเซ้าหย่วน

ขณะที่ยืนอยู่ในลิฟต์ เธอก็นึกถึงคำพูดของฉู่เซียนเหมี่ยว

'ถ้าอยากอยู่ในอ้อมกอดของใครคนหนึ่งให้นาน อยู่ได้นานเท่าไรก็ตามเท่านั้น นั่นก็แปลว่าเธอชอบเขาแล้ว'

คำว่า 'ชอบ' ก็พุ่งเข้ามาในความคิดของกู่เมี่ยวอวี้ เธอตอบหน้าต่างตัวเองอย่างแรง การตื่นตัวในครั้งนี้ชวนให้เธอตกตะลึงและขนลุกเล็กน้อย รู้สึกว่าก่อนจะได้มาก็กลัวว่าจะไม่ได้ พอได้มาแล้วก็กลัวว่าจะเสียไป

เมื่อครูเธอและเซ้าหย่วนเหมือนพวกคูรักที่แอบคบกัน พวกเขาแอบสัมผัสหัวใจของอีกฝ่ายอย่างระแວดระวังลับหลังพ่อแม่

เขายังคงรอคำตอบจากเธอ ทว่าเธอควรจะตอบเขาอย่างไรกันแน่

ขณะที่กุ๋เมี่ยววี่เดินมาถึงหน้าประตูห้องชุดก็พยายามย่องให้เบาที่สุด เธอรู้ว่าเธอกับเซ้าหยวนใช้เวลาอดกันกลางตัวลั่นนานเกินไป และตระหนักว่าตอนนี้ก็ตึกมากแล้ว ไม่ควรจะส่งเสียงดังปลุกฉู่เซียนเหมี่ยว

เมื่อเปิดประตู เธอก็ก้มตัวเดินเข้ามา แล้วหมุนตัวไปล็อกประตู

หลังจากประตูปิดสนิทดังแกร็ก ไฟในห้องรับแขกก็สว่างขึ้นโดยพลัน ฉู่เซียนเหมี่ยวยืนขี้อายอยู่ตรงสวิทช์ไฟ ผ้าห่มวางอยู่บนโซฟา เมื่อครู่เพื่อนสาวน่าจะนอนบนโซฟา เมื่อได้ยินเสียงประตูก็เลยลุกขึ้นมาเปิดไฟ

"เธอไปไหนมา ทำไมนานอย่างนี้ล่ะ" ฉู่เซียนเหมี่ยวพยายามลืมนตาให้ตัวเองตื่นตัวนิดหน่อย

กุ๋เมี่ยววี่รีบตอบกลับไป "จะ...ฉันลงไปเดินเล่นคลายเครียดนะ"

ฉู่เซียนเหมี่ยวเดินมาตรงหน้าโซฟาแล้วควานหาโทรศัพท์มือถือให้กุ๋เมี่ยววี่ "ลงไปเดินเล่นก็ไปรู้จักเอามือถือลงไปด้วย แม่แท้ๆ ของเธอ หรือก็คือแม่บุญธรรมของฉันมีอะไรโทรมาหาเธอ แต่เธอดันไม่อยู่"

กุ๋เมี่ยววี่ตบหน้าผากตัวเองเบาๆ ตอนนั้นพอเธอเห็นเซ้าหยวนส่งข้อความมาว่าเขากำลังรอเธออยู่ชั้นล่าง เธอก็รีบวิ่งลงไปอย่างงงๆ จนลืมโทรศัพท์มือถือไว้ที่เคาน์เตอร์เล็กๆ หน้าประตูขณะที่สวมรองเท้าก่อนจะลงไป

"แม่ฉันบอกหรือเปล่าว่าโทรมาหาฉันมีเรื่องอะไร" เธอรีบถาม

"จะต้องมีเรื่องอยู่แล้วล่ะ แม่บุญธรรมบอกว่าพรุ่งนี้จะมาปักกิ่งกับพ่อบุญธรรม" ฉู่เซียนเหมี่ยวเอ่ยพลางขี้อาย

กุ๋เมี่ยววี่ตบหน้าผากเบาๆ อีกครั้ง ยิ้มแยมพลางร้องว้าวทันที

พ่อแม่จะมาเยี่ยมเธอ นี่ถือว่าเป็นเรื่องที่ควรค่าแก่การมีความสุขที่สุดท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนี้

ช่วงเช้าวันต่อมากุ๋เมี่ยววี่ก็ลุกจากเตียงด้วยความสดชื่นเบิกบาน ก่อนจะกินอาหารเช้าฉู่เซียนเหมี่ยวก็บอกเธอ

"เดี๋ยวตอนเที่ยงฉันกับเธอจะไปรับพ่อแม่ด้วยกันที่สถานีรถไฟปักกิ่งนะ"

กูเมื่อยอวีตอบโอเคด้วยความดีใจ เธออยากให้เวลากระโดดข้ามไปได้เหลือเกิน พอหลับตาตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลาเที่ยงแล้ว

ทว่าลืมตาแล้วหลับตา หลับตาแล้วลืมตาก็ยังคงเป็นเวลาเช้าอยู่ดี เมื่อกินอาหารเช้าเสร็จฉู๋เซียนเหมียวก็ได้รับโทรศัพท์จากสำนักงานทนายความ พอวางสายเธอก็บอกกูเมื่อยอวี

"ตอนเที่ยงฉันน่าจะจะไปรับพ่อแม่กับเธอไม่ได้แล้วละ ทางสำนักงานทนายความมีเรื่องให้ฉันต้องจัดการ เอาไว้คืนนี้นั่นค่อยพาพ่อแม่ไปกินของอร่อยด้วยกัน"

กูเมื่อยอวีตอบ "โอเค งั้นเธอก็ไปทำธุระของเธอก่อนเถอะ"

หญิงสาวเดินทางไปยังบริษัทด้วยความดีอกดีใจตลอดทาง พอวางกระเป๋า ก็ได้รับข้อความจากเซ้าหย่วน

เซ้าหย่วนถามเธอ 'คุณลงมาเจอกันตรงประตูหลังของบริษัทหน่อยได้ไหมครับ'

สตึคยเตือนกูเมื่อยอวีว่าอย่าไปจะดีที่สุด แต่นิ้วมือกลับกดลงไปบนแป้นพิมพ์ว่า 'โอเค'

เธอเดินไปยังประตูหลัง แต่ก็หาเซ้าหย่วนไม่เจอ มองซ้ายแลขวา จู่ๆ ก็มีมือข้างหนึ่งมาคว้าแขนเธอ แล้วดึงเธอเข้าไปในสถานที่ลับ

กูเมื่อยอวีเลยรู้ว่าเวลาเสียงหัวใจของเธอเต้นดังจากหน้าอกมาถึงหู ใช้เวลาเพียงหนึ่งวินาทีเท่านั้น

เธอพยายามบังคับตัวเองให้ผ่อนคลายเป็นธรรมชาติเหมือนในยามปกติที่อยู่ต่อหน้าเซ้าหย่วน

"เรียกฉันมีอะไรเหรอ" แต่เธอกลับถูกทรมานด้วยเสียงของตนเองที่สั่นและแหบพร่าเล็กน้อย เธอไม่ผ่อนคลายเป็นธรรมชาติเลยสักนิดเดียว

บางสิ่งบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปแล้วยอมไม่มีวันหวนคืน

แอปเปิ้ลลูกหนึ่งปรากฏในมืออีกข้างหนึ่งของเซ้าหย่วน เขายื่นใส่มือเธอ "ผมให้คุณครับ"

เขาพูดเพียงสี่พยางค์ โบหุแดงเล็กน้อย ก่อนที่หน้าจะแดงตามไปด้วย จากนั้นเขาก็รีบหมุนตัวเดินจากไป ทำท่าราวกับจะหนี

กู่เมี่ยวอวี่ประคองแอปเปิ้ลไว้ในมือแล้วจ้องมองเงาหลังของเขาพลางยิ้มอย่างไม่รู้ตัว

เป็นรอยยิ้มคล้ายกับคนโง่

ในเวลาสิบโมงเช้า ต่งหลันสั่งให้ผู้ช่วยมารับเธอที่บ้านเพื่อไปยังบริษัท รถคันอื่นๆ ถูกส่งไปเช็กที่ศูนย์ วันนี้เธอเลยต้องนั่งรถไฟล์กรุ่นแพตตัน ระหว่างทางต่งหลันพลิกอ่านเอกสารของสตูดิโอเถาชิงอวี่พลางถามผู้ช่วย "เสียเวลา มาเมื่อวานคุณคุยกับผู้ช่วยของเถาชิงอวี่แล้วเป็นยังไงบ้าง"

ตอนคุยงานกันในช่วงบ่ายเมื่อวาน ต่งหลันเผชิญได้ยืนผู้ช่วยของเถาชิงอวี่ เธอเขียนหรรณแล้วว่ากู่เมี่ยวอวี่เป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย หลังจากแยกย้ายกัน เถาชิงอวี่ก็กลับไปก่อน ประจวบเหมาะเธอเลยสั่งให้ผู้ช่วยไปนัดคุยรายละเอียดกับเธอเขียนหรรณเป็นการส่วนตัวโดยอ้างเหตุผลว่าอยากทำความรู้จักกับสตูดิโอ

ผู้ช่วยตอบอย่างเคารพ "ตามที่คุณสั่งมา ผมได้ข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับกู่เมี่ยวอวี่มาครับ ฟังจากที่เธอเขียนหรรณแล้ว ในช่วงที่เรียนอยู่มหา'ลัย เธอเคยเห็นข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวของกู่เมี่ยวอวี่ตอนไปช่วยงานอาจารย์ที่ปรึกษา จัดเอกสาร พ่อแม่ของกู่เมี่ยวอวี่ไม่ถือว่ามีการศึกษามากนัก พ่อเป็นคุณครูสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถมในระบบว่าจ้าง ส่วนแม่ก็เป็นพนักงานโรงงานประกอบรถยนต์ หลังจากลาออกเนื่องจากผลประกอบการทางโรงงานไม่ดี ก็ไปขายผ้าผ่านในตลาดสด ครอบครัวมีรายได้ต่ำมาก รายรับต่อปีอาจจะแค่จำนวนเงินที่คุณใช้เลี้ยงรับรองเอ็มดีเฉิงม้อหนึ่งครับ"

ต่งหลันขมวดคิ้ว สภาพครอบครัวและสังคมระดับล่างแบบนี้มักจะบ่มเพาะคนให้มีนิสัยละโมภโลภมากและคอยฉวยโอกาสอยู่เสมอ

"ยังมีเรื่องอื่นอีกไหม" ต่งหลันถามทั้งที่ยังขมวดคิ้ว

และข้อมูลจากผู้ช่วยยืมชวนให้ตั้งหลักมั่นคงขึ้น

"ตามที่เฮอเยียนหรานเล่ามา ตอนที่กู่เมี่ยวอวี่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย เธอมีความสัมพันธ์ที่คลุมเครือนิดหน่อยกับอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นก็ได้รับการดูแลอย่างเป็นพิเศษ พอมาทำงานเฮอเยียนหรานก็รู้มาจากเพื่อนในสายงานเดียวกันว่า ตอนที่กู่เมี่ยวอวี่ยังทำงานอยู่ที่ลีลิ่งก็มีความสัมพันธ์คลุมเครือกับผู้จัดการด้วย เธอได้รับการดูแลและการปกป้องเป็นอย่างดี ตอนที่กู่เมี่ยวอวี่เพิ่งมาทำงานที่จยาเล่อหยวนได้ไม่นานก็ได้รับความรักความเมตตาจากอินที่เรียวอันดับหนึ่งของที่นี่ เฮอเยียนหรานยังเล่าอีกว่าตอนเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย แม้จะทำคะแนนได้ดีกว่ากู่เมี่ยวอวี่ แต่หลังจากเรียนจบจนถึงตอนนี้เฮอเยียนหรานก็พยายามอย่างไม่หยุดหย่อน ทว่าก็เป็นได้แค่ผู้ช่วยอินที่เรียว ส่วนกู่เมี่ยวอวี่กลับมีส่วนร่วมในโปรเจกต์ใหญ่ๆ ที่กู่เมี่ยวอวี่ก้าวหน้าและมีผลงานอย่างนี้ได้ล้วนเป็นเพราะสายตาที่เฉียบแหลม จัดการทุกอย่างอย่างมั่นคง มีความกระตือรือร้น บวกกับความสามารถในการชักนำคนให้เข้ามาช่วยเหลือตัวเองอย่างคล่องมือครับ"

ตั้งหลักชะงักไปครู่หนึ่งแล้วถามผู้ช่วยต่อ "คุณไปตรวจสอบมาหรือยังว่าเฮอเยียนหรานคนนี้เป็นยังไงบ้าง คำพูดเชื่อถือได้ไหม"

ผู้ช่วยก็รีบตอบในทันที "ผมไปสอบถามเจ้าของบริษัทที่เป็นพาร์ตเนอร์กับเถาชิงอวี่เกี่ยวกับการวางตัวของเฮอเยียนหรานมาโดยเฉพาะ เขาเองก็สนิทกับเถาชิงอวี่มาก เขาประเมินเฮอเยียนหรานไว้ดีมากครับ บอกว่าเธอเป็นคนรู้จักบันยะบันยัง รู้จักรูจู้จักถอย เวลาออกหน้าเจรจาแทนเจ้านายก็รู้จักคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม พูดได้ทำได้" ผู้ช่วยหยุดชะงักไปชั่วครู่แล้วเอ่ยอีก "เพราะฉะนั้นถ้ามองแบบนี้เรื่องที่เฮอเยียนหรานเล่ามาก็น่าจะจริงสักแปดสิบถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ครับ"

ตั้งหลักมั่นคงขึ้น แวตาทั้งเย็นชาและแข็งกร้าว แสดงออกถึงความรังเกียจและเหยียดหยามออกมาอย่างเปิดเผย

ในเวลากลางวันกู่เมี่ยวอวี่ขอผลงานหนึ่งชั่วโมงล่วงหน้าเพื่อนั่งแท็กซี่ไปยัง

สถานีรถไฟ

ผู้คนล้นหลามแน่นขนัดในสถานีรถไฟปักกิ่ง ที่นี่คือจุดศูนย์กลางในการเปลี่ยนรถ เป็นความฝันของชาวจีนจากทั่วทุกสารทิศ ช่วงขณะที่รับพ่อแม่ ออกจากหน้าประตูสถานีที่มีผู้คนหลังไหลออกมา กู๋เมี่ยวอวี่ก็รู้สึกตัวเอง ตัวเล็กลงไปไหนหมด เธอกลายเป็นเด็กน้อยที่ต็อกตีใจเวลาได้เจอพ่อแม่

เวลาอยู่ต่อหน้าพ่อแม่เรื่องเล็กน้อยก็เลยกลายเป็นความน้อยเนื้อต่ำใจ เธอออกดูคุณแม่กู๋ไม่ยอมปล่อย คล้ายเด็กน้อยที่จากบ้านมาแล้วต้องประสบกับความไม่เป็นธรรม แต่ในที่สุดพ่อแม่ที่เป็นเครื่องค้ำยันก็มาถึง

ทว่าเธอรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในเรื่องอะไรกันแน่ เธอเองก็บอกไม่ถูก บางทีอาจเป็นเรื่องความสัมพันธ์ที่ถูกขัดขวางทั้งๆ ที่ยังไม่รู้เลยว่าควรจะพัฒนาต่อไปหรือไม่ละมั้ง

ห้องชุดของเหรินเหยียนไม่สามารถจุคนไปได้มากกว่านี้ กู๋เมี่ยวอวี่เลยให้พ่อแม่ไปพักในโรงแรมที่อยู่ใกล้จียาเล่อหยวน คุณพ่อกู๋และคุณแม่กู๋ตั้งใจเลือกทำเลเอง เพราะพวกท่านบอกว่าอยากจะดูว่าบริษัทที่กู๋เมี่ยวอวี่ทำงานอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อดูเวลาก็เป็นเวลาอาหารกลางวันพอดี กู๋เมี่ยวอวี่เลยตัดสินใจพาพ่อแม่ไปกินข้าวที่ร้านอาหารของพนักงานในบริษัท

เมื่อทั้งสามคนมาถึงหน้าตึกบริษัทจียาเล่อหยวน รถคันหนึ่งก็ขับผ่าน พวกเขาไปจอดในจุดจอดรถ ด้านหน้ารถมีโลโก้ W ทับ W อีกตัวหนึ่ง เมื่อคุณพ่อกู๋เห็นรถที่ไม่สะอาดตาคันนี้ก็ชี้ให้ดูอย่างตื่นเต้นเล็กน้อยแล้วเอ่ยกับกู๋เมี่ยวอวี่

"ลูกสาว เหล่าหวงเพื่อนบ้านของพวกเราที่อยู่ชั้นล่างก็ซื้อรถแบบนี้เลย ราคาประมาณหนึ่งแสนหยวน เขาก็เงินมาหกหมื่นหยวน นั่งสบายเชียวล่ะ อาหารยังเคยไปส่งพ่อกับแม่ชายผ้ามาเลย!"

กู๋เมี่ยวอวี่เพ่งมองไปก็รู้ทันทีว่าพ่อก็เหมือนเธอที่เมื่อก่อนจำรถผิด นี่ไม่ใช่รถโพล์สวาเกนที่มีราคาแสนกว่าหยวน แต่นี่คือรถโพล์สวาเกนรุ่นแพดดัน

ราคาสองล้านหยวนต่างหากล่ะ

เธอยังไม่ทันอธิบาย ประตูด้านข้างคนขับก็ถูกเปิดออก ผู้ช่วยของ
กรรมการผู้จัดการลงจากรถมาก่อน จากนั้นผู้ช่วยก็เดินไปยังที่นั่งด้านหลังแล้ว
เปิดประตูเพื่อให้กรรมการผู้จัดการลงจากรถ

ตัวอย่าง

บทที่ 86

ให้พวกเขาได้เห็นกับตา

ต่งหลันลงมาจากรถ กู๋เมี่ยววี่ก็ชักทายกรรมกรผู้จัดการด้วยความเคารพ หลังจากแม่ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เธอได้ยื่นค่านีก็ตกตะลึงแล้วยิ้มอย่างอึดอัดเล็กน้อยตามไปด้วย

ต่งหลันเหลือบมองกู๋เมี่ยววี่และพ่อแม่แวบหนึ่ง พยักหน้านิดเดียว อย่างแทบจะไม่ขยับคล้ายเป็นการชักทาย แต่ก็เหมือนขยับเล็กน้อย โดยไม่มีความหมายอะไร ทว่ากู๋เมี่ยววี่กลับทันสังเกตเห็นแววตาตรวจสอบที่เหลือบมองมาอย่างรวดเร็ว

ต่งหลันกำลังมองตรวจสอบพ่อแม่ของเธออยู่ หรือจะพูดให้ถูกก็คือ กำลังตรวจสอบครอบครัวของเธอ

จากนั้นต่งหลันก็พาผู้ช่วยเดินผ่านไป

คุณพ่อกู๋เอ๋ยปากอย่างทอดถอนใจ "มาตของท่านกรรมกรผู้จัดการช่างดูยิ่งใหญ่จริงๆ แต่กลับถ่อมตัวเหลือเกิน นิ่งธรรมดาอย่างนี้"

เมื่อคนขับรถลงมาจากรถ เขาก็ล้อกรถกลางเอ่ยว่า "นี่ ลุงดูให้ดีนะ นี่ไม่ใช่รถแค่แสนกว่าหยวนอย่างที่ลุงคิด รถคันนี้สองล้านกว่าหยวนต่างหาก"

คุณพ่อกู๋เตอะลิ้น "สองล้านกว่าหยวน? แพงจัง! มองไม่ออกจริงๆ นะเนี่ย"

คนขับรถก็ทำเป็นเบะปาก พึมพำอะไรบางอย่าง

กูเมี้ยววี่ไต่ยีนไม่ซัดว่าเข่าพื้มพ้ออะไร แต่จากการเบะปากอย่างเหยียดหยามเธอก็เดาได้ว่าเขาคงพื้มพ้อว่า 'ยากจนคร่ำครืออย่างนั้น ถ้ามองออกก็แปลกแล้ว'

โลกใบนี้ไต่มีไปด้วยการเยาะเย้ยถากถาง คนที่มีฐานะมักจะทำให้ของดีดูเป็นของธรรมดา หรือทำให้คนธรรมดาที่มองของดีไม่ออกกลายเป็นคนที่มีต่าหามิแวนวี่

กูเมี้ยววี่ไม่สนใจคนซักรดคนนั้น เธอเดินนำพ่อแม่ไปยังโรงอาหารของพนักงาน

ทว่าพ่อแม่กลับมองออกว่าตนเองแอบถูกเหยียดหยาม คุณแม่กูกี้กระซิบถามอย่างอึดอัด "เมี้ยวเมี้ยว เมื่อกี้พ่อของลูกยีนพูดจาไรสาระอยู่ข้างรถคันนั้น ไม่ได้ทำให้ลูกขายหน้าใช่ไหม"

ความปวดใจก็เล่นปราดมาถึงกูเมี้ยววี่ในชั่วพริบตา เธอรีบเอ่ยขึ้น "พ่อแม่ไต่พูดจาไรสาระ พ่อไม่รู้จักรดคันนั้นแล้วจะทำไม ของที่พวกเราแต่ละต้องไม่ได้ ไม่รู้จักก็เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่หรือ" เธอกระพริบตาเป็นเชิงปลอบโยนไปทางคุณพ่อกู "บนโลกนี้มีแค่คนไม่ได้เรื่องเท่านั้นที่ชอบดูถูกคนอื่น ถ้าเขาแน่จริงก็หาเงินมาซื้อรถรุ่นแพดเดนเองสิ อย่าแค่ซักรดรุ่นแพดเดนราคาสองล้านหยวนให้คนอื่นนั่ง ใช่ไหมพ่อ"

คุณพ่อกูยิ้มๆ "ใช่เลย!"

ต่งหลันนั่งในห้องทำงานลักพัก ผู้ช่วยก็เคาะประตูเดินเข้ามา

"เอมดีต่งครับ ผมไปเช็กมาแล้ว กูเมี้ยววี่พาพ่อแม่ไปกินข้าวที่โรงอาหารของพนักงานครับ" ผู้ช่วยรายงาน

ต่งหลันลั้งเลชั่วครู่แล้วสั่งกลับไป "คุณไปกินข้าวกับพวกเขา แล้วถือโอกาสตรวจสอบสภาพครอบครัวของกูเมี้ยววี่ด้วย"

เมื่อผู้ช่วยรับคำสั่งแล้วก็ตรงไปยังโรงอาหารของพนักงาน เขาเห็นกูเมี้ยววี่และพ่อแม่เลือกโต๊ะนั่งแล้ว บนโต๊ะอาหารมีกับข้าวอยู่ไม่กี่อย่าง

ทั้งครอบครัวกินอาหารแบบชาวบ้านทั่วไป

ผู้ช่วยสั่งกับข้าวสองอย่าง ยกไปยังโต๊ะที่กู๋เมี่ยววี่นั่งอยู่แล้วเอ่ยปากถาม "ผมขอนั่งกินด้วยได้ไหมครับ"

ขณะที่กู๋เมี่ยววี่เงยหน้ามองตามเสียง เธอก็แสดงสีหน้าประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ก็เอ่ยอย่างมีมารยาท "ได้ค่ะ ผู้ช่วยหมา"

เมื่อกินอาหารกลางวันเสร็จ ผู้ช่วยก็ไปนำเอกสารหลายชุดมาจากฝ่ายก่อสร้าง จากนั้นก็ไปรายงานแก่ต่งหลั่น

เขาบอกต่งหลั่นว่า "จากการพูดคุยตอนเมื่อกลางวัน ผมสอบถามเกี่ยวกับการทำงานของพ่อแม่อู๋เมี่ยววี่อย่างอ้อมๆ ยืนยันได้ว่าพ่อของกู๋เมี่ยววี่เป็นคนไม่มีการศึกษา เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง เขาเป็นคุณครูสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถมในระบบว่าจ้างจริงๆ หลายปีมาแล้วเขาอายุมากแล้ว ทางโรงเรียนไม่ได้ว่าจ้างเขาต่อ เขาก็เลยไปสอนปิงปองให้กับพวกเด็กๆ ที่ศูนย์วัฒนธรรม แต่ศูนย์วัฒนธรรมก็ถูกปิดไปเมื่อไม่นานมานี้ เพราะฉะนั้นตอนนี้พ่อของกู๋เมี่ยววี่ก็เลยตกงาน ส่วนแม่ของกู๋เมี่ยววี่ แต่ก่อนเป็นพนักงานโรงงานจริงๆ ต่อมาผลประกอบการโรงงานไม่ดีก็เลยลาออกแล้วไปวางแผนขายผ้าผ่านอยู่ในตลาด สำหรับสภาพครอบครัวของกู๋เมี่ยววี่ก็ตรงกับที่เฮ้อเยียนหวานบอกมาทั้งหมด คำพูดของเธอน่าเชื่อถือทีเดียวครับ"

ต่งหลั่นพยักหน้าอย่างลึนเลอยู่บ้าง

ผู้ช่วยมีบางอย่างอยากจะพูดแต่ก็หยุดเอาไว้ ต่งหลั่นจึงบอกเขา "มีอะไรก็พูดมา"

ดังนั้นผู้ช่วยจึงเอ่ยทันที "พวกเขาไม่ค่อยมีมารยาทในการกินอาหารด้วยครับ"

ต่งหลั่นเลิกคิ้วพลาถาม "ไม่ค่อยมีมารยาทยังไง"

ผู้ช่วยก็ตอบ "พ่อของกู๋เมี่ยววี่กินไปกินมาก็สั่งเปียร์สองขวด พอเปียร์มาเสิร์ฟเขาก็ไม่รอให้บริการไปเอาที่เปิดขวดมา อยู่ดีๆ ก็ยกขวดขึ้นใช้ฟัน

เปิดขวดเลย"

ต่งหลันขมวดคิ้วน้อยๆ จู่ๆ ภาพของตลาดก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเธอ

"หลังจากที่เธอใช้ฟันเปิดขวดแล้ว...ก็ถามกูเมื่อยอวี่ว่ายอมแพ้ต่อเทคนิคการเปิดขวดของเขาไหม กูเมื่อยอวี่ก็เลยหยิบขึ้นมาอีกขวดหนึ่ง ใช้มือหนึ่งกำรอบคอขวดไว้ ส่วนอีกมือหนึ่งเอาตะเกียบไม้สอดใต้ฝาแล้วใช้นิ้วที่รองอยู่ช่วยส่งแรงจัด จากนั้นก็จัดฝาออกมาได้เลย ทำทางเด็ดเดี่ยวซ้ำของเหลือเกิน แต่ว่าเธอไม่ได้ดื่ม เพราะรู้ว่าตอนบ่ายยังต้องทำงาน" ผู้ช่วยเอ่ยต่อ "แต่ไม่ว่าจะดื่มหรือไม่ เธอใช้ตะเกียบไม้ในการจัดฝาขวดได้อย่างซ้ำของขนาดนี้ ดูท่าปกติคงจะดื่มไม่น้อยเหมือนกัน"

เมื่อผู้ช่วยกล่าวจบ ต่งหลันก็ขมวดคิ้วอีกครั้ง

ผู้ช่วยเล่าต่อไป "และที่ยิ่งทำให้คนอ้าปากค้างยังอยู่ในช่วงหลังครับ พ่อของกูเมื่อยอวี่กินข้าวเสร็จ จู่ๆ ก็หักตะเกียบ...จากนั้นเขาก็ใช้ส่วนแหลมของตะเกียบแคะฟัน...แม้ตอนแคะจะใช้มือปิดปากไว้ก็ตาม แต่ก็ทำให้คนอื่นรู้สึกไม่ค่อยดี ทั้งๆ ที่ตรงเคาน์เตอร์ก็มีไม้จิ้มฟันให้ฟรี"

ต่งหลันยกมือขึ้นคลึงหว่างคิ้ว เธอไม่อาจจินตนาการได้เลยว่าถ้าภาพอันหยาบคายนั้นมาปรากฏอยู่ตรงหน้า เธอจะอย่างไร

"ยังมีอีก..." ผู้ช่วยยังคงจะเล่าต่อ

"พอได้แล้ว" ต่งหลันยกมือขึ้นห้ามเขา "พอแล้ว อย่าเล่าอีกเลย" เรื่องที่ทำให้หัวนวดใจ ได้ยินแค่สองเรื่องก็เกินพอแล้ว

ผู้ช่วยหยุดการรายงานเหตุการณ์ตอนมื่อกลางวันทันที แล้วส่งเอกสารในมือให้ต่งหลัน "ผมไปเอางานตกแต่งภายในที่กูเมื่อยอวี่เซ็นรับมาจากฝ่ายก่อสร้างตามที่คุณสั่งแล้วครับ"

ต่งหลันรับเอกสารมาแล้วพลิกดูทีละหน้า เอกสารเรียงตามเวลา ยิ่งพลิกไปด้านล่างเวลาที่เซ็นรับงานก็ยิ่งห่างออกไปเรื่อยๆ

เมื่อพลิกไปถึงสัญญาฉบับสุดท้าย...นั่นคืองานแรกที่กูเมื่อยอวี่เซ็นรับมา

ต่งหลันก็ชะงักค้างอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานไม่ยอมขยับ เธออ่านเนื้อหาใน

สัญญาฉบับนั้น โดยเฉพาะบ้านเลขที่และที่อยู่ของห้องชุดห้องนั้น

แววดาค่อยๆ ลุกเป็นไฟ คล้ายกับว่าจะเผากระต๊ากจนเป็นรูได้

เธอสูดหายใจเข้าลึกๆ เปิดเอกสารหน้านั้นค้างไว้ จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดหารูปในอัลบั้ม

วันนั้นที่เช่าห่วยจนลาป่วย เธอก็ไปเยี่ยมเขาที่บ้านที่ตั้งชั้นหวน หลังจากโจชูฉีออกไปแล้ว เธอก็รอเช่าห่วยจนกลับบ้านพลางเปิดลิ้นชักในห้องดูไปเรื่อยเปื่อย

ทันใดนั้นเธอก็เจอโฉนดห้องชุดที่เช่าห่วยจนซื้อไว้ เธอตั้งใจอ่านที่อยู่เพื่อจะรู้ว่าลูกชายซื้อห้องชุดห้องแรกของตัวเองที่ไหน ต่อมาก็กลัวจะลืมเธอเลยใช้กล้องในโทรศัพท์ถ่ายรูปไว้เป็นการเฉพาะ

ในที่สุดเธอก็หารูปนั้นเจอจนได้ และเมื่อเปรียบเทียบกับสัญญาตกแต่งภายในงานแรกของกุ่มีวอวี่ ที่อยู่ก็เหมือนกันทุกอย่าง

ความเป็นมาเป็นไปของต้นสายปลายเหตุเชื่อมเข้าด้วยกันในความคิดของเธอ

จู่ๆ ลูกชายก็อยากซื้อห้องชุด ทว่าเขาไม่ยอมบอกที่อยู่ของห้องชุดให้พ่อแม่รู้ ทั้งยังอ้างว่าจะไม่ไปอยู่ที่นั่น ปฏิเสธอ้อมๆ เพื่อไม่ให้พวกเขาไปเยี่ยมชม

ยามนี้ทุกอย่างกระจ่างแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาซื้อห้องชุดเพื่อให้กุ่มีวอวี่ได้เซ็นรับงานตกแต่งภายใน

จู่ๆ ต่งหลันก็ตบโต๊ะ

ที่ผ่านมาเธอพยายามอดกลั้นโทสะที่มีต่อผู้หญิงคนนั้น แต่ตอนนี้เธอทนต่อไปไม่ไหวแล้วก็เลยระเบิดอารมณ์ออกมาหลังจากตบโต๊ะฉาดนั้น

ต่งหลันไม่เคยโมโหอย่างนี้มาก่อน ตั้งแต่เลิกจนโตเช่าห่วยจนเป็นเด็กที่รู้ความว่านอนสอนง่าย เฉลียวฉลาดเกินใคร ไม่เคยขัดใจ ไม่เคยโกหกพ่อแม่มาก่อน เขาคือความภาคภูมิใจของเธอและสามี

ทว่าตั้งแต่เขาไปฝึกงานที่ลีลิ่ง เขาก็ค่อยๆ เริ่มทำตัวผิดแปลกไปจากเดิม
 ต่งหลั่นค่อยๆ นึกย้อนไปถึงเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับกู่เมี่ยววี่
 ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อนี้คือวันนั้นที่เธอมาถึงบริษัทแล้วเห็นรถคันหนึ่ง
 จอดอยู่ที่หน้าประตู ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนแอ่ระเหยลอยชายฟุ้งอยู่ด้านหน้ารถ
 กอดช่อดอกไม้ไว้คล้ายกับว่ากำลังรอใครอยู่

เธอเดินมาถึงประตูบริษัท ขณะที่เดินผ่านชายหนุ่มท่าทางประหลาด
 คนนั้น นึกไม่ถึงว่าเขาจะดึงตัวเธอไว้ แล้วถามด้วยความร้อนนกร้อนใจว่า
 'พี่สาว ช่วยผมเรียกกู่เมี่ยววี่มาหน่อยได้ไหมครับ'

เธอยิ้มๆ แล้วตอบไปว่าได้ พอเธอเดินเข้าบริษัทมาก็บอกผู้ช่วยทันที
 'ให้ยามไล่เจ้าหนุ่มเซเพลตรงหน้าประตูออกไป'

จากนั้นเธอก็ครุ่นคิดถึงชื่อกู่เมี่ยววี่ รู้สึกคุ้นหูอยู่บ้าง แต่ก็ได้ใส่ใจ
 อะไรมากนัก ตอนนั้นเธอคิดเพียงว่าหญิงสาวคนนี้รู้จักผู้ชายที่เป็นอันธพาล
 อย่างนี้ได้ก็ควรสำรวจตัวเองเรื่องการคบเพื่อนไว้บ้าง

ต่อมาเมื่อวันหนึ่งตอนเธอดูข่าวก็นึกเชื่อมโยงไปถึงชื่อกู่เมี่ยววี่โดยไม่รู้ตัว
 เธอจำได้ว่าเจ้าของชื่อนี้เป็นหนึ่งในอินทิเรียสองคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข่าวฉาว
 ของบริษัทลีลิ่ง...เกี่ยวข้องกับเรื่องของเยวี่เยวี่ จนถึงตอนนี้เธอก็ยังรู้สึกไม่ดี
 กับชื่อนี้มากขึ้น

หลังจากนั้นเมื่อวันหนึ่งเธอไปตรวจเช็กที่ฝ่ายธุรกิจหลักทรัพย์ก็พบว่า
 เซ่าหย่วนลาป่วยไม่ได้มาทำงาน

เธอเลี้ยงลูกชายมาจนโต เธอรู้จักเขาดีที่สุด ถ้าเขาป่วยจริง เขาจะต้อง
 บอกเธอ

แต่เขาไม่ได้พูดอะไรเลย ดังนั้นเป็นไปได้มากกว่าเขาอาจจะไม่ได้ลาป่วย
 จริง ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่พอใจเป็นอย่างมาก ตอนกลางคืนเธอเลยไปดูที่บ้าน
 ที่ต่งซันหวนโดยเฉพาะ เมื่อไปเห็นสภาพบ้านเธอก็ทั้งโมโหและตกตะลึง...
 กลิ่นเหล้าคละคลุ้งไปทั่ว ผ่านไปตั้งคืนหนึ่งแล้วยังไม่จางไป เซ่าหย่วน
 ก็ไม่อยู่บ้าน โจวชุนนี่กำลังนอนหลับอยู่บนโซฟา เขานอนกรนพลางหายใจออกมา

เป็นกลิ่นห่อ

จากที่เธอตรวจสอบสภาพของบ้าน เธอแน่ใจว่าเช่าห่วยและโจรซุกซน ต้องดื่มเหล้าด้วยกัน

ทำให้เธอโมโหและตกตะลึงอีกครั้ง

เธอและสามีพยายามเลี้ยงลูกชายมาจนโตอย่างสุดจิตสุดใจ เขาไม่เคยปล่อยตัวปล่อยใจดื่มเหล้ามากอย่างนี้มาก่อนเลย นี่มันเกิดอะไรขึ้น

เธอนั่งลงครุ่นคิดอย่างละเอียด พบว่าช่วงนี้ลูกชายคล้ายจะเปลี่ยนแปลงไปมาก เขากลับเถียงพ่อ เขารู้จักโกหก เขาดื่มเหล้าหนักกับคนอื่นจนกระทั่งตอนเช้าก็กลางวันเอาเสียจริงๆ

เธอยังคิดที่ยังตกตะลึงและโมโห เธอนั่งรอเช่าห่วยกลับบ้านอยู่บนโซฟา รอให้เขามาอธิบายว่าช่วงนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมเขาถึงเปลี่ยนไปอย่างผิดสังเกตเช่นนี้

ตั้งหลังรอตตั้งแต่เย็นจนค่ำมืด ปรากฏว่าสิ่งที่เธอเห็นคือลูกชายที่เมาเมาย ไร้สติ นึกไม่ถึงว่าเขาจะดื่มจนไม่รู้เรื่อง และมีผู้หญิงคนหนึ่งมาส่งเขาที่บ้าน

ก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะจากไปก็รับโทรศัพท์สายหนึ่ง มีเสียงลีดลอดออกมาจากโทรศัพท์ ท่ามกลางความมืดเธอได้ยินเสียงจากปลายสายเรียกผู้หญิงคนนั้นว่า 'ยายแซ่กู'

เธอรอให้ลูกชายตื่นอย่างเงียบๆ เมื่อเขาตื่นมาและเปิดไฟ ทันใดนั้นเธอก็เห็นรอยแผลที่มุมปาก เห็นได้ชัดว่าเกิดจากการที่เขาไปมีเรื่องชกต่อยกับคนอื่น โทสะที่อัดอั้นไว้ในใจก็ยิ่งลุกโหมมากขึ้น

นึกไม่ถึงว่าเขาจะไปเรียนรู้การชกต่อยและดื่มเหล้าจนและไม่เป็นท่า แล้วผู้หญิง 'แซ่กู' คนนั้นก็มาส่งเขาที่บ้าน!

ทว่าเธอพยายามระงับโทสะ พยายามถามลูกชายอย่างสงบนิ่งว่าคนที่ส่งเขากลับมาคือใคร

ลูกชายก็วางท่าสงบเช่นกัน เขาตอบเธอว่าเธอคนนั้นเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย ชื่อว่าเมิ่งเซี่ยนอิง

ช่วงเวลานั้นเธอทั้งเตื่อตดาลและเศร้าใจอย่างที่สุด นึกไม่ถึงว่าเขาจะกล้า โทกหม่อมอย่างสงบนิ่งขนาดนั้น เธอโมโหและเสียใจอย่างมาก

เขานึกว่าเธอลืมชื่อเมืองเขียนอิงไปแล้วหรือไง นั่นเป็นชื่อของเพื่อนเขา ตอนสมัยมัธยมปลายซัดๆ ตอนที่พวกเขาเรียนอยู่ก็มีความสัมพันธ์ที่คลุมเครือ แต่ต่อมาเด็กสาวคนนั้นก็ย้ายไปอยู่ต่างประเทศ

เธอรู้ทุกอย่าง แต่ทำไมลูกชายต้องมาโทกเธอด้วย เขากลัวว่าเธอ จะรู้ว่าผู้หญิงที่พาเขามาส่งคือใคร ถ้าเขาหวาดกลัวเช่นนี้ นั่นแปลว่าเขากับ ผู้หญิงคนนั้นต้องมีความสัมพันธ์อะไรกันแน่นอน

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ขณะนั้นเธอก็ตัดสินใจจะไม่แสดงโทสะ แสร้งทำเป็น ไม่รู้เรื่องเพื่อจะดูว่าลูกชายจะแต่งเรื่องอะไรมาโทกเธออีก จะมีคำโทก มากกว่านี้หรือไม่ เธอจะโมโหแล้วแหวกหน้าให้ดูตื่นไม่ได้ บางทีหลังจากที่เธอ โมโหหนักหน้ากากเขาออกมาแล้ว เขายังจะไม่พูดอะไรออกมาอีก ดังนั้น แสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องจะดีกว่าเพื่อให้เขาตายใจและวางใจ จากนั้นก็ค่อยๆ หยั่งเชิง เรื่องที่เขาพยายามจะปิดบัง แล้วค่อยมาวิเคราะห์ตามสถานการณ์จริงถึงอันตราย ของเรื่องเหล่านั้น

เขากำลังจะไปเรียนต่อต่างประเทศอยู่แล้ว อนาคตที่สดใสกำลังรอเขาอยู่ เหลืออีกเพียงไม่กี่วันหวังว่าเขาจะไม่ทำเรื่องบ้าๆ ลงไป

คืนนั้นเธอยอมถอยออกมาก้าวหนึ่ง อดกลั้นโทสะไว้ เพียงแต่ใช้คำพูด เตือนเขา บอกเขาว่าพ่อของเขาร่างกายไม่แข็งแรง ดังนั้นก่อนจะไปเรียนต่อ เขาก็ควรรู้ตัวและละเลิกพฤติกรรมเหล่านั้นเสีย

ทว่าต่อมาตอนที่อยู่ในบริษัท เธอสะกดรอยตามเขาไปก็พบว่า ผู้หญิงวัยกลางคนมาหาเรื่องเขาถึงที่

ที่แท้ลูกชายของเธอไปชกต่อยกับลูกชายของผู้หญิงวัยกลางคนคนนั้น เพื่อผู้หญิงแซ่กู่ รอยแผลบนใบหน้าก็น่าจะมีที่มาจากเหตุการณ์นั้น

เขาปกป้องผู้หญิงที่ชื่อกู่เมี่ยวอวี่ โดยให้หญิงสาวออกไปก่อน ส่วนเขาก็ รับมือกับผู้หญิงวัยกลางคนเอง

เช่าห่วยจนเข้าใจว่าแค่บันทึกลีขิงแบล็กเมลล์จะทำให้ผู้หญิงวัยกลางคนตื่นกลัว เขาไร้เดียงสาเกินไปแล้ว

ความจริงแล้วเป็นเธอที่ไปหาผู้หญิงวัยกลางคนคนนั้น โยนเงินให้ให้เธอกับลูกชายรีบไล่หัวไปให้พ้น

ป้อเจี๋ยเป็นพวกเสเพล ไม่มีค่าสักนิด ทว่าเธอเลี้ยงลูกชายของเธอมาตั้งแต่สมัยลัค่า เธอไม่อาจปล่อยให้ลูกชายที่มีค่าถูกอันธพาลอย่างป้อเจี๋ยลากเข้าไปเกลือกกลั้วในโคลนตม เธอจึงแอบจัดการสองแม่ลูกคู่นั้นโดยใช้เงินไล่พวกเขาไป

เธอให้แม่ลูกคู่นี้เซ็นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร ชี้แจงว่าพวกเขา กับเช่าห่วยไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน และอาการบาดเจ็บของป้อเจี๋ยก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเช่าห่วย

ในเวลาช่วงนั้นเธอก็ยุ่งกับการรับมือกับชั้นเจี๋ยวพร็อพเพอร์ตี้และคิดหาวิธีไล่สองแม่ลูกคู่นี้ไป

เธอยอมทำทุกอย่างเพื่อลูกชาย ไม่เคยมองเป็นเรื่องลำบาก ทว่าลูกชายกลับยิ่งทำให้เธอตกตะลึงและหนาวสั่นไปถึงชั่วหัวใจ

ที่แท้เขาโกหกตั้งมากมายก็เพื่อผู้หญิงที่ชื่อว่ากุ๋เมี่ยวอวี่

เพื่อผู้หญิงคนนั้น...ผู้หญิงที่ชาติตระกูลไม่เอาไหน มีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน มีส่วนเกี่ยวข้องในข่าวฉาวโฉ่...เขาคิดหาทุกวิถีทางเพื่อช่วยให้อีกฝ่ายเข้ามาทำงานในบริษัทนี้ และเพื่อให้กุ๋เมี่ยวอวี่มีผลงาน เขาก็ขนาดยอมซื้อห้องชุดให้อีกฝ่ายตกแต่ง

ลูกชายที่เธอเลี้ยงมากลายเป็นพวกคลั่งรักไปแล้ว!

เธอประเมินกุ๋เมี่ยวอวี่ต่ำไป นึกไม่ถึงว่าผู้หญิงคนนั้นจะทำให้ลูกชายที่วานอนนอนง่ายที่เธอฟูมฟักอย่างสุดจิตสุดใจมายี่สิบสองปี ลูกชายที่เป็นความหวังและความภาคภูมิใจของเธอขาดสติไปได้ราวกับผีเข้าสิง

เธอลองประเมินกุ๋เมี่ยวอวี่ด้วยตัวเองแล้ว ผลที่ได้ก็คือแม่จะหรีดตาลงครึ่งหนึ่งเธอก็ยังไม่ถูกใจ

ร่วมโต๊ะในงานเลี้ยงก็ไม่สำรวมในการดื่ม ดื่มเหล้าขาวแก้วแล้วแก้วเล่า สนทนากับผู้ชายอย่างคล่องแคล่วและเจเนจิด จนถึงขนาดเกลี้ยกล่อมให้หญิงป๋องต๋องใจได้ เวลาอยู่ต่อหน้าผู้คนก็ไร้มารยาท ทำเรื่อง πουผู้ชายทำกันอย่างเช่น ใช้ตะเกียบเปิดขวดเหล้า พอบอกตัวเองว่าทำได้ กุ๋เมี่ยวอวี่ก็ลงมือทำทันที และทำอย่างเด็ดเดี่ยวซ้ำของเสียด้วย

ผู้หญิงแบบนี้อาจจะทำให้เข้ามาในตระกูลของเธอเลย แม้แต่ตาเธอก็ยังไม่อยากจะแล!

เฮ่อเยียนหรรณเองก็ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา เธอมองแวบเดียวก็รู้ แล้วก็เฮ่อเยียนหรรณเล่ามา เธอก็รู้ว่าอีกฝ่ายอาจพูดเกินจริงไปบ้าง ทว่าเมื่อยืนยันความถูกต้องแล้ว คำพูดเหล่านั้นก็เป็นความจริงอยู่มาก เช่นสภาพครอบครัวของกุ๋เมี่ยวอวี่

พอกุ๋เมี่ยวอวี่เข้ามาทำงานที่ฉยาเล่อหย่วน ไม่รู้ว่าใช้กลอุบายอะไร ถึงจับลัวเฟิงที่โอหังเย็นชาเสียอยู่หมด เธอไม่เคยเห็นลัวเฟิงมองใครด้วยสายตาที่ต่างออกไปเช่นนี้ ทว่ากับผู้หญิงที่ชื่อกุ๋เมี่ยวอวี่แล้ว ลัวเฟิงกลับปกป้องอย่างออกนอกหน้าเหลือเกิน

แล้วยังลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเธออีก นี่ไม่ถึงว่าจะยอมซื้อห้องชุดเพื่อให้กุ๋เมี่ยวอวี่เซ็นรับงานตกแต่ง!

ไม่รู้จริงๆ ว่ากุ๋เมี่ยวอวี่ทำได้อย่างไร เธอมีฝีมือจัดการลัวเฟิงเสียจนอยู่หมด ทั้งยังทำให้ลูกชายของเธอหลงใหลถึงขนาดยอมบุน้ำลู่ไฟ

ดังนั้นเมื่อคิดได้เช่นนี้คำพูดเหล่านั้นที่เฮ่อเยียนหรรณกล่าวมาอย่างเช่น 'กุ๋เมี่ยวอวี่พึ่งพาความสัมพันธ์ที่คลุมเครือกับผู้ชายไม่ซ้ำหน้าเพื่อแลกกับขุมทรัพย์' ก็น่าเชื่อถืออยู่มาก

ผู้หญิงที่ใช้ความสัมพันธ์หญิงชายเพื่อเป็นแต้มต่อ

ผู้หญิงที่มาจากครอบครัวยากจน พ่อแม่ไม่สั่งไม่สอน

เธอจะปล่อยให้ผู้หญิงที่ทำตามอำเภอใจ หยาบคาย และมีแผนสูงอย่างนี้ เข้าใกล้เซ้าหย่วนได้อย่างไร

ลูกชายของเธอยังหนุ่มแน่น ยังไม่มีประสบการณ์ ไม่รู้ความ เธอจะไม่มีวันยอมให้ลูกชายหลงใหลในตัวผู้หญิงแบบนี้เด็ดขาด

เดิมทีต่งหลันนึกว่าตนเองจะยอมอดกลั้นต่อไปจนกระทั่งเช้าห่วยวันไปเรียนต่อ พอถึงตอนนั้นไม่ว่าระหว่างเขากับกุเมี่ยวอวี่จะมีความสัมพันธ์อะไรต่อกันก็จะค่อยๆ แยกออกจากกันเพราะทั้งสองคนอยู่ไกลกัน

แต่พอรู้ว่าลูกชายหลงใหลผู้หญิงคนนั้นจนถึงขั้นยอมซื้อห้องชุดเพื่อให้เธอมีผลงาน ต่งหลันก็รู้ว่าตนเองไม่สามารถอดกลั้นได้อีกต่อไป ถ้ายังไม่แสดงโทสะออกไปคงจะไม่ทันการณ์

เธอครุ่นคิดไปมาก็เรียกผู้ช่วยมาถาม "ตอนกลางวันทีกินข้าวด้วยกัน คุณถามหรือแปลว่าพ่อแม่ของกุเมี่ยวอวี่พักอยู่ที่ไหน"

ผู้ช่วยพยักหน้าพลาบเอ่ยว่า "พวกเขาพักอยู่ที่โรงแรมไควเจียครับ"

ต่งหลันพยักหน้า "พรุ่งนี้ตอนบ่ายคุณไม่ต้องไปส่งฉันที่งานเลี้ยงน้ำชาเพื่อธุรกิจที่โรงแรม ฉันจะไปเอง" เธอจะงักขั้วครู่ แล้วสั่งผู้ช่วยให้ไปจัดการอีกเรื่อง "คุณไปรับพ่อแม่ของกุเมี่ยวอวี่ที่โรงแรมไควเจีย แล้วพาพวกเขาไปที่งานเลี้ยงน้ำชา ให้พวกเขาได้เห็นกับตาว่าโลกที่แตกต่างจากพวกเขามีหน้าตาเป็นยังไง" เธอเอ่ยเสียงเข้ม

撩表心意 4
Liao Biao Xin Yi 4

ดีใจรักคุณน้าออกแบบ 4
หงจิ๋ว เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《撩表心意》 (Liao Biao Xin Yi)

Author © 红九 (Hong Jiu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2039-3

ภาพประกอบ Muagg

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

ขณะที่เธอกำลังหาคำพูดอย่างสับสน เขาก็ก้าวยาวๆ เข้ามาใกล้เธอหนึ่งก้าว
มันใกล้เกินไปจนเธอสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความตื่นเต้นจากร่างของเขา
เขาอยู่ใกล้เธอมาก จากนั้นก็สื่อสารภาพกับเธอ

“ผมขอบคุณครับ”

เธอเลยยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น

ข้อความเพียงสี่พยางค์นั้นถูกประกาศให้โลกรู้ด้วยเสียงคล้ายลำโพงเสียงต่ำที่ตั้งไปรอบทิศ
แสงจันทร์สว่างไสวสาดส่องมาบนร่างของพวกเขา

เมื่อเขาพูดสี่พยางค์นั้นภายใต้แสงจันทร์ ทำให้ถึงไฟเรานำฟังเช่นนี้

ห้าปีที่แล้ว... เข่าหย่อนและกุ่มเมื่อยอวี่วี่เต็มเหล่าสาบานต่อกันว่า

เขาจะอยู่บนยอดพีระมิดในแวดวงการลงทุน

ส่วนเธอก็จะไปเป็นแวนนาของสายงานอื่นที่เรียกว่าได้

แล้วพวกเขาก็ลงทุนร่วมกันและปฏิรูปวงการอื่นที่เรียกว่าให้สะอาดหมดจด

ห้าปีต่อมา... เข่าหย่อนปรากฏตัวอยู่ตรงหน้ากุ่มเมื่อยอวี่วี่อีกครั้ง

เขากลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัวที่มีมันสมองด้านการลงทุนเป็นเลิศ

ขณะที่เธอก้าวขึ้นมาเป็นผู้บริหารบริษัทของตนเอง

สองหนุ่มสาวต่างเปิดใจให้กันอีกครั้ง

และผนึกกำลังช่วยกันพัฒนาวงการอื่นที่เรียกว่ารุ่งโรจน์

พร้อมกับจับมือฝ่าฟันอุปสรรคในเรื่องของความแตกต่างทางฐานะ

เพื่อให้รักครั้งเก่ากลับมาผลิบานใหม่อีกอย่างงดงามและสดใสยิ่งกว่าเดิม

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ

โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com